

Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto

2. maaliskuuta 2013

Iranin bahá'ille

Rakastetut ystävät

Jo kolmen ja puolen vuosikymmenen ajan on vainojen aalto toisensa jälkeen yhä uudelleen iskenyt vaihtelevalla voimalla ankarasti koeteltuun ja urheaan yhteisöönne, ja tämä on vain viimeisin yli satakuusikymmentä vuotta sitten alulle pannusta hyökkäysten sarjasta. Silti vastoin niiden odotuksia, jotka ovat päättäneet heikentää Bahá'u'lláhin seuraajien yhteisön voimaa Hänen kotimaassaan, heidän vehkeilynsä ovat viime kädessä auttaneet vahvistamaan sen perustaa ja lujittamaan sen rivejä. Yhä useammat maanne kansalaisista, jotka ovat itsekin sorron uhreja, eivät ainoastaan näe selvästi vuosien saatossa bahá'ihin kohdistettujen vääryyksien jatkumoa vaan myös huomaavat, että keskeytymättä jatkamaan yhteiskunnan pyyteetön palveleminen edistää rakentavaa muutosta. Sitä mukaa, kun myötätunto teitä kohtaan kasvaa edelleen, lisääntyvät ne äänenpainot, jotka vaativat poistamaan ne esteet, jotka ovat estäneet teitä osallistumasta täysimittaisesti yhteiskunnalliseen elämään. Ei siten ole lainkaan yllättävää, että kysymykset, jotka koskevat sitä, miten bahá'it kaikkialla suhtautuvat poliittiseen toimintaan, ovat muuttuneet entistä merkityksellisemmiksi maanne kansalaisten silmissä.

Historiallisesti tilanne, johon Iranin bahá'i-yhteisö on tässä suhteessa päätenyt, on tietenkin ollut epätavallinen. Sitä on yhtäältä syytetty väärin perustein poliittisesti motivoituneeksi ja vallalla olevaa järjestelmää vastaan järjestäytyneeksi – ja edustavan mitä tahansa ulkovaltaa, jota syyttävä osapuoli pitää omiin tarkoituksiinsa sopivimpana. Toisaalta yhteisön jäsenten tinkimätön kieltäytyminen puoluepolitiikkaan osallistumisesta on esitetty olevan välinpitämättömyyttä Iranin kansan asioita kohtaan. Nyt kun sortajienne todelliset tarkoitukset ovat paljastuneet, teidän velvollisuutenne on vastata maanne kansalaisten kasvavaan kiinnostukseen ymmärtää bahá'iden suhtautumista politiikkaan, jotteivät väärinkäsitykset pääsisi heikentämään niitä ystävyiden siteitä, joita solmitte niin monien sielujen kanssa. Tässä suhteessa heillä on oikeus kuulla enemmän kuin muutamia julkilausumia, jotka herättävät mielikuvia rakkaudesta ja ykseydestä, ovatpa ne miten merkityksellisiä tahansa. Tarjoamme avuksenne seuraavat selitykset, jotta voisitte välittää heille kokonaisnäkömyksen siitä kehyksestä, joka muovaa bahá'iden tapaa tarkastella tätä asiaa.

Erottamaton osa bahá'iden näkökulmaa politiikkaan on aivan erityinen käsitys historiasta, sen kulusta ja suunnasta. Bahá'u'lláhin jokaisen seuraajan luja vakaumus on, että ihmiskunta lähestyy tänä aikana korkeinta astetta siinä vuosituhansia kestävässä kehityskulussa, joka on tuonut sen yhteisestä lapsuudestaan aikuisuuden kynnykselle – vaiheeseen, jossa tullaan näkemään ihmisrodun yhdistyminen. Samaan tapaan kuin ihminen, joka kokee epävakaan mutta lupaavan murrosiän, jonka aikana piilevät kyvyt ja ominaisuudet tulevat ilmi, ihmiskunta on kokonaisuudessaan ennennäkemättömän muutoksen keskellä. Nykyelämän myllerryksen ja levottomuuksien syynä ovat aikuisuuttaan kohti ponnistelevan ihmiskunnan tempoileva eteneminen. Yleisesti hyväksytyistä menettelytavoista ja käytännöistä, arvossa pidetyistä asenteista ja tavoista tulee yksi kerrallaan aikansa eläneitä sitä mukaa, kun aikuisuuden edellytykset alkavat vaatia osaansa.

Bahá'ita kannustetaan näkemään kaikilla elämänalueilla tapahtuvissa mullistavissa muutoksissa kahden olennaisen kehityskulun välinen vuorovaikutus. Toinen on luonteeltaan tuhoava, kun taas toinen on yhdentävä, ja molemmat auttavat omalla tavallaan viemään ihmiskuntaa eteenpäin polulla, joka johtaa sen täysimittaiseen aikuisuuteen. Edellisen vaikutus näkyy kaikkialla selvästi – kautta aikojen vanhoja kunnianarvoisia laitoksia piinanneessa epävakaudessa, kaikilla tasoilla johtajien kyvyttömyydessä korjata yhteiskuntarakenteeseen ilmaantuvia säröjä, sopimattomat taipumukset pitkään kurissa pitäneiden yhteiskunnallisten käyttäytymissäntöjen murenemisessä ja siinä toivottomuudessa ja innottomuudessa, joka on ominaista paitsi yksittäisille ihmisille myös kokonaisille yhteiskunnille, jotka ovat menettäneet kaiken käsityksen elämälle välttämättömästä tavoitteellisuudesta. Vaikka rapauttavat voimat ovat vaikutuksiltaan tuhoisia, ne helposti pyyhkäisevät tieltään ihmiskunnan edistymistä haittaavat esteet ja antavat tilaa sille yhdentymiskehitykselle, joka saattaa monenlaisia ryhmiä yhteen ja tuo ilmi uusia tilaisuuksia yhteistyölle ja yhteistoiminnalle. Bahá'ít pyrkivät luonnollisesti toimimaan sekä yksittäin että yhteisesti niiden yhdentymiskehitykseen liittyvien voimien mukaisesti, joiden he uskovat jatkuvasti vahvistuvan huolimatta siitä, miten synkiltä välittömät tulevaisuudennäkymät vaikuttavatkaan. Ihmiskunnan asiat tullaan järjestämään kokonaan uudelleen, ja yleismaailmallinen rauhan aikakausi alkaa.

Tällainen näkemys historiasta on taustana jokaiselle hankkeelle, jota bahá'í-yhteisö edistää.

Kuten tiedätte bahá'í-kirjoituksia opiskeltuanne, ihmiskunnan ykseys, aikuisuuden ajan tunnusmerkki, on se periaate, joka tulee elähdyttämään järjestäytyneen elämän kaikkia puolia maapallolla. Se, että ihmissuku on yksi kansa, on totuus, johon aiemmin suhtauduttiin epäilevästi mutta joka on nykyään hyväksytty yleisesti. Syvään juurtuneiden ennakkoluulojen hylkääminen ja kasvava tunne maailmankansalaisuudesta ovat merkkejä tämän tietoisuuden vahvistumisesta. Silti onpa yhteisen tietoisuuden lisääntyminen miten lupaavaa hyvänsä, sitä tulisi pitää vain ensimmäisenä askeleena kehityskulussa, jonka kehkeytyminen tulee kestämaan vuosikymmeniä – jopa vuosisatoja. Sillä ihmiskunnan ykseyden periaate, jonka Bahá'u'lláh on julistanut, ei kysy ainoastaan ihmisten ja kansakuntien keskinäistä yhteistyötä. Se edellyttää aivan uudenlaista käsitystä yhteiskuntaa yllä pitävistä keskinäisistä suhteista. Se syvenevä ilmastokriisi, jonka pitää käynnissä järjestelmä, joka sallii luonnonvarojen ryöväämisen jatkaa, jotta kyltymätön jano saada aina vain lisää voidaan tyydyttää, panee ajattelemaan, kuinka kertakaikkisen vajavainen on nykyinen käsitys ihmiskunnan ja luonnon välisestä suhteesta. Kodin elämänpiirin rappeutuminen, johon liittyy naisten ja lasten järjestelmällisen hyväksikäytön lisääntyminen kaikkialla maailmassa, tekee selväksi, miten perheen sisäisiä suhteita määrittävät vastenmieliset käsitykset vaikuttavat kaikkialla. Jatkuva sortovalta yhtäältä ja valtaa käyttävien yhä vähäisempi arvostaminen toisaalta osoittavat, kuinka riittämätön nykyinen yksilön ja yhteiskunnallisten laitosten välinen suhde on aikuistuvalla ihmiskunnalle. Aineellisen vaurauden kasaantuminen maailman väestön vähemmistön käsiin on osoitus siitä, miten huonosti ymmärrettyjä perimmiltään ovat nyt orastavan maailmanlaajuisen yhteisön muodostavien monien osapuolten väliset suhteet. Ihmiskunnan ykseyden periaate tarkoittaa siis elimellistä muutosta yhteiskunnan rakenteessa itsessään.

Tässä kohtaa on sanottava suoraan, että bahá'ít eivät usko siihen, että tällaiseksi kaavailtu muodonmuutos tulee tapahtumaan pelkästään heidän omien ponnistustensa kautta. He eivät myöskään yritä saada aikaan liikettä, joka yrittäisi väkisin tarjota yhteiskunnalle heidän näkemystään tulevaisuudesta. Jokainen kansakunta ja jokainen ryhmä – todellakin jokainen ihminen – antaa suuremmissa tai vähemmässä määrin oman osansa sen maailmansivilisaation syntymiseen, jota kohti ihmiskunta väijäämättä etenee. Kuten 'Abdu'l-Bahá ennakoi, ykseys saavutetaan vaiheittain yhteisöllisen elämän eri alueilla, esimerkiksi ”ykseys politiikan alalla”, ”ajatuksen

ykseys maailmanlaajuisissa hankkeissa”, ”rotujen ykseys” ja ”kansakuntien ykseys”. Sitä mukaa, kun nämä toteutuvat, muotoutuvat vähitellen rakenteet poliittisesti yhdistyneestä maailmasta, joka kunnioittaa kulttuurin koko monimuotoisuutta ja tarjoaa kanavia arvokkuuden ja kunnian ilmaisemiseksi.

Koko bahá'í-maailmaa askarruttava kysymys on siten se, miten se voi parhaiten antaa oman osansa sivilisaation rakentamiskehitykseen voimavarojensa kasvaessa. Se näkee tässä panoksessaan kaksi ulottuvuutta. Ensimmäinen niistä liittyy sen omaan kasvuun ja kehitykseen, ja toinen sen osallistumiseen koko yhteiskunnan toimintaan.

Mitä tulee tähän ensimmäiseen, bahá'ít kautta maapallon ponnistelevat mitä vaatimattomimmissa puitteissa luodakseen toimintamallin ja sitä vastaavat hallinnolliset rakenteet, jotka ilmentävät ihmiskunnan ykseyden periaatetta ja sitä tukevia vakaumuksia, joista vain muutamain mainitaan tässä asian valaisemiseksi: että järjellisellä sielulla ei ole sukupuolta, rotua, etnistä taustaa tai yhteiskuntaluokkaa, mikä tosiasia tekee mahdolliseksi hyväksyä mitään ennakkoluulon muotoja, joista vähäpätöisimpiä eivät ole ne, jotka estävät naisia toteuttamasta mahdollisuuksiaan ja ryhtymästä toimimaan eri aloilla rinta rinnan miesten kanssa, että ennakkoluulon perussyy on tietämättömyys, joka voidaan poistaa kasvatuksella ja koulutuksella, jotka tuovat tiedon koko ihmisrodun ulottuville ja varmistavat, että siitä ei tule harvojen etuoikeutettujen omaisuutta, että tiede ja uskonto ovat kaksi toisiaan täydentävää tietämisen järjestelmää ja käytäntöä, joiden avulla ihmiset alkavat ymmärtää heitä ympäröivää maailmaa ja jonka kautta sivilisaatio edistyy, että ilman tiedettä uskonto piankin rappeutuu taikauskoksi ja kiihkomielisyydeksi, kun taas ilman uskontoa tieteestä tulee silkan materialismin välikappale, että todellinen hyvinvointi, joka on tulosta elämän aineellisten ja henkisten vaatimusten sovittamisesta jatkuvasti yhteen, katoaa yhä vain kauemmaksi ulottuviltamme niin kauan, kun kulutusvimma edelleen toimii ihmisielun oopiumina, että oikeudenmukaisuus sielun kykynä tekee ihmiselle mahdolliseksi erottaa totuus vääryydestä ja opastaa todellisuuden tutkimisessa, mikä on niin keskeistä ykseyttä hankaloittavista taikauskomuksista ja vanhentuneista perinteistä eroon pääsemiseksi, oikeudenmukaisuus on tärkein yksittäinen väline ykseyteen pääsemiseksi, kun sitä käytetään oikealla tavalla yhteiskunnallisten ongelmien ratkaisemiseksi, lähimmäistensä palvelemisen hengessä tehty työ on tapa rukoilla, keino palvoa Jumalaa. Tällaisten ihanteiden muuttaminen todellisuudeksi, yksilötason muodonmuutoksen toteuttaminen ja perustusten laskeminen soveliaalle yhteiskunnallisille rakenteille, ei todellakaan ole mikään helppo tehtävä. Kuitenkin bahá'í-yhteisö on omistautunut tämän tehtävän vaatimalle pitkäaikaiselle oppimisprosessille, hankkeelle, johon yhä useampia kaikilta elämänaloilta ja jokaisesta ihmisryhmästä pyydetään osallistumaan.

Lukuisat tietenkin ovat ne kysymykset, jotka maailman kaikilla alueilla nyt meneillään olevan oppimisprosessin täytyy ottaa huomioon: miten saattaa eritaustaiset ihmiset yhteen ilmapiirissä, josta puuttuu ristiriidan alituinen uhka, jolle on tunnusomaista sen hartaudellinen luonne ja joka kannustaa heitä luopumaan erimielisyyttä aiheuttavasta puolueellisesta ajattelutavasta, edistää suurempaa ajatuksen ja toiminnan ykseyttä ja saa osallistumaan varauksettomasti, miten hoitaa asioita sellaisessa yhteisössä, jossa ei ole papistona toimivaa hallitsevaa luokkaa, joka voi vaatia itselleen erityisasemaa tai erioikeuksia, miten mahdollistaa miesten ja naisten joukkojen vapautuminen toimettomuuden vankilasta ja sorron kahleista, jotta he voivat ryhtyä toimintaan, joka edistää heidän henkistä, yhteiskunnallista ja älyllistä kehittymistään, miten auttaa nuoria löytämään tiensä elämänsä erään ratkaisevan vaiheen halki ja voimaantumaa niin, että he suuntaavat tarmonsia sivilisaation edistämiseen, miten luoda perheen sisäinen vuorovaikutus, joka johtaa aineelliseen ja henkiseen hyvinvointiin juurruttamatta nouseviin sukupolviin vieraantumisen tunnetta kuvitteellisia

”toisia” kohtaan tai ruokkimatta mitään taipumusta käyttää hyväkseen sellaisiksi luokiteltuja, miten tehdä päätöksenteolle mahdolliseksi hyötyä erilaisista näkökulmista sellaisen neuvottelumenetelmän kautta, joka todellisuuden yhteisvoimin tutkimiseksi ymmärrettynä edistää irrottautumista henkilökohtaisista näkemyksistä, antaa oikeutetun painon pätevälle kokemuseräiselle tiedolle, ei korota pelkkää mielipidettä tosiasian asemaan tai selitä totuudeksi toisiaan vastustavien eturyhmien välistä sovitteluratkaisua. Kartoittaakseen tällaisia kysymyksiä ja niitä monia muita, joita varmasti syntyy, bahá'í-yhteisö on ottanut käyttöön toimintamallin, jolle on ominaista toiminta, pohdinta, neuvottelu ja opiskelu – opiskelu, johon ei sisälly vain jatkuva tiedon hakeminen bahá'í-uskon kirjoituksista vaan myös näin paljastuvien menettelytapojen tieteellinen erittely. Todellakin se, miten pidetään yllä tällaista tekemällä oppimisen mallia, miten varmistetaan yhä useampien osallistuminen olennaisen tiedon lisäämiseen ja soveltamiseen ja miten suunnitellaan rakenteet, joilla voidaan järjestelmällistää lisääntyvä maailmanlaajuinen kokemus ja tasapuolisesti jakaa näin opittua – nämä itsessään ovat säännöllisen tarkastelun kohteena.

Bahá'í-yhteisön tavoitteleman oppimisprosessin yleissuuntaa ohjaa sarja maailmanlaajuisia suunnitelmia, joiden sisällön on määrittänyt Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto. Kyvykkyyden kehittäminen on avainsana näissä suunnitelmissa: niiden tavoitteena on tehdä yhteisiä ponnistuksia edistävälle mahdolliseksi vahvistaa kylien ja naapurustojen henkistä perustaa, vastata niiden tiettyihin yhteiskunnallisiin ja taloudellisiin tarpeisiin sekä antaa oman osansa yhteiskunnassa käynnissä oleviin keskusteluihin mutta samaan aikaan säilyttää menetelmien ja toimintatapojen tarpeellinen eheys.

Oppimisprosessin ydintä on tutkia niiden suhteiden luonnetta, jotka yhteiskunnassa liittävät toisiinsa yksittäiset ihmiset, yhteisöt ja laitokset – nämä toimijat ovat olleet lukkiutuneita valtataisteluun kautta historian. Tässä yhteydessä on hylätty se oletus, että niiden välisiä suhteita väistämättä sanelee kilpaileminen, käsitys, joka jättää huomiotta ihmishengen poikkeukselliset mahdollisuudet, ja valittu sen sijaan todennäköisempi lähtökohta, jonka mukaan niiden sopusointuinen vuorovaikutus voi edistää aikuistuneelle ihmiskunnalle soveliasta sivistystä. Bahá'iden pyrkimystä saada selville, millaisia olisivat luonteeltaan uudenlaiset suhteet näiden kolmen toimijan välillä, elähdyttää sellainen näkemys tulevaisuuden yhteiskunnasta, joka saa innoituksensa Bahá'u'lláhin lähes puolitoista vuosisataa sitten kirjoittamassa muistiossa esitetystä mielikuvasta, jossa maailma vertautuu ihmisruumiiseen. Tuon järjestelmän toimintaa säätelee yhteistyön periaate. Aivan niin kuin järjellisen sielun ilmaantuminen tähän olemassaolon valtakuntaan on mahdollista, kun lukemattomat solut liittyvät yhteen monitahoisesti ja niiden järjestäytyminen kudoksissa mahdollistaa tiettyjen kykyjen toteutumisen, samoin voidaan sivilisaation nähdä olevan tulosta läheisesti toisiinsa liittyvien, erilaisten osatekijöiden keskinäisestä vuorovaikutuksesta, kun ne nousevat omasta olemassaolostaan huolehtimisen rajallisen tarkoituksen yläpuolelle. Ja aivan niin kuin jokaisen solun ja jokaisen elimen elinvoimaisuus on koko ruumiin terveydestä riippuvainen, samoin tulisi jokaisen ihmisen, jokaisen perheen, jokaisen kansan hyvinvointiin pyrkiä koko ihmiskunnan hyvinvoinnin kautta. Tällaisen näkemyksen mukaisesti ne laitokset, jotka ymmärtävät, että on tarpeen suunnata yhteen sovitettu toiminta kohti hedelmällistä lopputulosta, eivät pyri hallitsemaan vaan vaalimaan ja opastamaan ihmisiä, jotka puolestaan mieluusti ottavat vastaan ohjausta, ei sokeasti totellen vaan tiedostettuun tietoon perustuvan uskon kautta. Samalla yhteisö tarttuu haasteeseen pitää yllä sellaista elämänpiiriä, jossa ihmiset haluavat ilmaista itseään vastuullisesti yhteisen hyvän edistämiseksi ja laitosten suunnitelmien mukaisesti ja jossa heidän kykynsä moninkertaistuvat yhdistyneessä toiminnassa.

Jotta edellä mainittujen suhteiden verkko alkaisi muotoutua ja luoda elämänmallia, jolle on tunnusomaista sitoutuminen ihmiskunnan ykseyden periaatteeseen, on tarkasteltava huolellisesti

joitakin peruskäsitteitä. Huomattavin näistä on vallan käsite. Selvästikin on luovuttava ajatuksesta, että valta on hallitsemisen väline, johon liittyvät kilpailun, kiistelyn, jakautumisen ja ylemmyyden käsitteet. Tämä ei tarkoita vallan vaikutuksen kieltämistä, sillä loppujen lopuksi määräysvallan käyttöön liittyy valta jopa silloin, kun yhteiskunnalliset laitokset ovat kansan suostumuksella saaneet valtuudet toimia. Mutta poliittisten prosessien, kuten elämän muidenkaan kehityskulkujen, ei tulisi jäädä niiden ihmishengen voimien vaikutuksen ulkopuolelle, joita bahá'í-usko – ja itse asiassa jokainen suuri kautta aikain ilmaantunut uskonnollinen perinne – toivoo pystyvänsä hyödyntämään: ykseyden, rakkauden, nöyrän palvelun, puhtaitten tekojen voimaa. Näin ymmärrettyyn valtaan liittyy sellaisia sanoja kuin ”vapauttaa”, ”kannustaa”, ”suunnata”, ”opastaa” ja ”mahdollistaa”. Valta ei ole rajallinen kokonaisuus, joka voidaan ”anastaa” ja jota ”varjellaan mustasukkaisesti”. Se on rajatonta kykyä muodonmuutokseen, joka piilee ihmiskunnassa kokonaisuutena.

Bahá'í-yhteisö myöntää auliisti, että sillä on huomattavan pitkä matka vielä kuljettavanaan, ennen kuin sen kasvava kokemus tuottaa riittävän syvän ymmärryksen siitä, miten toivotun kaltainen vuorovaikutus toimii. Se ei mitenkään väitä olevansa täydellinen. Korkeiden ihanteiden kannattaminen ja niiden ilmentymäksi tuleminen eivät ole yksi ja sama asia. Lukemattomat haasteet odottavat, ja vielä on paljon opittavaa. Satunnainen havainnoitsija voi hyvinkin päättää pitää yhteisön pyrkimyksiä voittoa nämä haasteet ”idealistsina”. Ei kuitenkaan olisi perusteltua esittää, että bahá'ít eivät olisi kiinnostuneita oman maansa asioista, vielä vähemmän, että he eivät olisi isänmaallisia. Vaikuttavatpa bahá'íden ponnistelut joidenkuiden mielestä miten idealistisilta hyvänsä, niihin syvään juurtunutta sitoutumista ihmiskunnan parhaaseen ei voi jättää huomiotta. Ja kun otetaan huomioon, että yksikään nykyinen järjestely maailmassa ei näytä pystyvän nostamaan ihmiskuntaa selkkausten ja kiistojen suosta ja turvaamaan sen onnellisuutta, miksi jokin hallitus vastustaisi yhden ihmisryhmän ponnistuksia syventää omaa ymmärrystään niiden ratkaisevan tärkeiden suhteiden luonteesta, jotka ovat olennainen osa sitä yhteistä tulevaisuutta, johon ihmiskuntaa vääjäämättä johdatetaan? Mitä pahaa tässä on?

Edellä mainittujen ajatusten piirtämän kehyksen perusteella on siten mahdollista tarkastella toista ulottuvuutta bahá'í-yhteisön pyrkimyksistä antaa oma osansa sivistyksen edistämiseen: sen osallistuminen koko yhteiskunnan toimintaan. Selvästikin se, mitä bahá'ít pitävät oman osuutensa yhtenä puolena, ei voi olla ristiriidassa sen toisen puolen kanssa. He eivät voi pyrkiä vakiinnuttamaan ajatus- ja toimintamalleja, jotka ilmentävät ykseyden periaatetta heidän omassa yhteisössään, ja silti osallistua toisenlaisessa yhteydessä toimintaan, joka missä määrin tahansa vahvistaa täysin toisenlaisia olettamuksia yhteiskunnallisesta todellisuudesta. Tällaisen kaksinaisuuden välttämiseksi bahá'í-yhteisö on ajan myötä kehittänyt yhä pitemmälle yhteiskunnan elämään osallistumisensa pääkohdat bahá'í-opetusten pohjalta. Bahá'ít pyrkivät ensisijaisesti niin yksilöinä kuin yhteisönä toteuttamaan käytännössä Bahá'u'lláhin käskyä: ”Ketkä ovat vilpittömyydellä ja uskollisuudella varustetut, heidän tulee ilomielin ja säteillen olla yhteydessä maailman kaikkiin kansoihin ja sukukuntiin, sillä ihmisten kanssa seurustelu on edistänyt ja on alati edistävää ykseyttä ja sopua, mitkä vuorostaan edesauttavat järjestyksen ylläpitämistä maailmassa ja kansojen uudistumista.” ‘Abdu'l-Bahá on selittänyt edelleen, että ”yhdessäolon ja yhteen tulemisen” kautta ”me löydämme onnen ja kehityksen sekä yksilöinä että yhteisesti.” Hän on kirjoittanut tässä yhteydessä, että ”se, mikä johtaa yhteyteen, vetovoimaan ja ykseyteen ihmislasten keskuudessa kannattelee ihmisten maailman elämää, ja kaikki, mikä saa aikaan jakautumista, vastenmielisyyttä ja etäisyyttä, johtaa ihmiskunnan kuolemaan.” Jopa uskonnon suhteen hän on tehnyt selväksi, että sen ”tulee saada aikaan rakkautta ja toveruutta. Jos uskonnosta tulee selkkausten ja vihamielisyyden aiheuttaja, on parempi, ettei sitä ole.” Näin ollen bahá'ít pyrkivät kaikkiin voimin noudattamaan kaikkina aikoina Bahá'u'lláhin neuvoa: ”Sulkekaa silmäne

vieraantuneisuudelta ja kiinnittääkää katseenne ykseyteen.” Hän kehottaa seuraajiaan: ”Se todellakin on ihminen, joka tänä päivänä omistautuu koko ihmiskuntaa palvelemaan.” ”Osoittakaa herpaantumaton kiinnostus oman aikanne ongelmiin ja keskittykää neuvottelemaan sen välttämättömistä tarpeista ja vaatimuksista”, on Bahá'u'lláh'in kehoitus. ”Ihmiskunnan suurin tarve on yhteistyö ja vastavuoroisuus”, ‘Abdu'l-Bahá on todennut. ”Mitä vahvemmat ovat ystävyyden ja yhteishengen siteet ihmisten kesken, sitä suurempi tulee olemaan kyky rakentaa ja toteuttaa kaikilla inhimillisen toiminnan tasoilla.” Bahá'u'lláh julistaa: ”Niin voimallinen on ykseyden valo, että se voi valaista koko maan.”

Tällaiset ajatukset mielessään bahá'it aloittavat yhteistyön voimavarojensa mukaan yhä useampien liikkeiden, järjestöjen, ryhmien ja yksilöiden kanssa ja luovat kumppanuuksia, jotka pyrkivät muuttamaan yhteiskuntaa ja edistämään ykseyden asiaa, parantamaan ihmisten hyvinvointia sekä antamaan oman osansa maailmanlaajuiseen yhteisvastuuseen. Edellä olevien kaltaisten otteiden asettama mittapuuhon todellakin innoittaa bahá'í-yhteisöä osallistumaan aktiivisesti nykyajan elämään mahdollisimman monipuolisesti. Kun bahá'it valitsevat yhteistyön aloja, heidän tulee pitää mielessään se heidän opetuksiinsa sisältyvä periaate, että keinojen tulee vastata päämääriä: yleviä tavoitteita ei voi saavuttaa arvottomin keinoin. Etenkään ei ole mahdollista rakentaa kestävä ykseyttä sellaisten ponnistusten kautta, joissa vaaditaan kilpailua tai oletetaan, että kaikessa ihmisten välisessä vuorovaikutuksessa luonnostaan piilee eturistiriita, olipa se miten vähäinen tahansa. Tässä kohden on hyvä huomata, että huolimatta tämän periaatteen noudattamisen tuomista rajoituksista yhteisöltä ei ole puuttunut yhteistyömahdollisuuksia. Niin lukuisat ihmiset maailmassa nykyään työskentelevät tiiviisti yhden jos toisenkin bahá'ille yhteisen tavoitteen eteen. Tässä suhteessa he pitävät myös huolen siitä, etteivät he ylitä tiettyjä rajoja työtovereidensa ja yhteistyökumppanien kanssa. Heidän ei tule pitää mitään yhteistä hanketta tilaisuutena tyrkyttää uskonnollisia vakaumuksia. Omahyväisyyttä ja muita valitettavia uskonkiihkon ilmentymiä on vältettävä täysin. Bahá'it kertovat kuitenkin auliisti yhteistyökumppaneilleen omien kokemustensa kautta oppimaansa, aivan samoin kuin he mielellään sisällyttävät omiin yhteisörakentamisen ponnistuksiinsa tällaisen yhteistyön kautta saatuja oivalluksia.

Tämä tuo meidät lopuksi poliittista toimintaa koskevaan erityiskysymykseen. Bahá'í-yhteisö on vakuuttunut siitä, että käytyään läpi yhteiskunnallisen kehityksen varhaisvaiheet ihmiskunta on nyt yhteisen aikuisuutensa kynnyksellä. Se uskoo, että ihmiskunnan ykseyden periaate, aikuisuuden ajan tunnusmerkki, merkitsee muutosta yhteiskunnan koko rakenteessa. Se on omistautunut oppimisprosessiin, jota elävöittää tämä periaate ja jossa tutkitaan, miten toimivat uudenlaiset suhteet yksittäisen ihmisen, yhteisön ja yhteiskunnallisten laitosten välillä, jotka ovat sivilisaation kehittymisen kolme keskeistä toimijaa. Se uskoo vakaasti, että nämä tavoiteltavat suhteet perustuvat uudistettuun käsitykseen vallasta, joka on vapaa ylemmyydestä ja siihen liittyvistä kilpailun, kiistelyn, jakautumisen ja paremmuuden ajatuksista. Se on sitoutunut näkemykseen tulevaisuuden maailmasta, joka hyötyy ihmiskunnan rikkaasta kulttuurisesta monimuotoisuudesta eikä voi sietää jakolinjoja. Nämä kaikki ovat olennaisia tekijöitä siinä kehityksessä, joka muovaa bahá'iden lähtökohtaa politiikkaan, mikä esitetään seuraavassa lyhyesti.

Bahá'it eivät tavoittele poliittista valtaa. He eivät ota vastaan poliittisia virkoja omalta hallitukseltaan, olipa vallitseva järjestelmä mikä tahansa, vaikka he ottavatkin vastaan työtä, jonka he katsovat olevan luonteeltaan puhtaasti hallinnollista. He eivät liity poliittisiin puolueisiin, sotkeudu puoluepoliittisiin kysymyksiin tai osallistu hankkeisiin, jotka ovat sidoksissa minkään ryhmän tai ryhmäkunnan eripuraa aiheuttaviin suunnitelmiin. Samaan aikaan bahá'it kunnioittavat niitä, jotka vilpittömästi halustaan palvelua omaa maataan päättävät pyrkiä poliittisiin tavoitteisiin tai osallistua poliittiseen toimintaan. Bahá'í-yhteisön valitsemaa toimintatapaa olla osallistumatta

tällaiseen toimintaan ei ole tarkoitettu kannanotoksi, josta ilmenee jokin pohjimmainen vastenmielisyys politiikkaa kohtaan sen varsinaisessa merkityksessä: ihmiskunta todellakin järjestäytyy poliittisen toimintansa kautta. Bahá'it äänestävät vaaleissa, kunhan heidän ei niin tehdäkseen tarvitse samastua mihinkään puolueeseen. Tässä yhteydessä he suhtautuvat hallintoon järjestelmänä, joka pitää yllä valtion hyvinvointia ja järjestelmällistä kehitystä. He kaikki sitoutuvat noudattamaan oman maansa lakeja suostumatta sisäisen uskonnollisen vakaumuksensa loukkaamiseen. Bahá'it eivät osallistu minkäänlaiseen kiihotukseen jonkin hallituksen kaatamiseksi. He eivät myöskään sekaannu eri maiden hallitusten välisiin poliittisiin suhteisiin. Tämä ei tarkoita sitä, että he olisivat sinisilmäisiä nyky maailman poliittisen kehityksen suhteen eivätkä tekisi eroa oikeudenmukaisen hallinnon ja hirmuvallan välillä. Maailman hallitsijoilla on täytettävänään pyhiä velvollisuuksia kansaansa kohtaan, jota tulisi pitää minkä tahansa valtion kalleimpana aarteena. Missä tahansa bahá'it asuvatkin, he ponnistelevat kohottaakseen korkealle oikeudenmukaisuuden viirin ja pyrkivät puuttumaan itseensä tai muihin kohdistuvaan epäoikeudenmukaisuuteen mutta ainoastaan käytettävissään olevin laillisin keinoin ja välttämällä kaikenlaisia väkivaltaisia mielenilmauksia. Lisäksi heidän sydämessään oleva rakkaus ihmiskuntaa kohtaan ei millään tavoin ole vastoin heidän tuntemaansa velvollisuutta käyttää voimiaan oman maansa palvelemiseksi.

Tämä toimintatapa – tai strategia, jos niin sopii sanoa – ja sen edellisessä kappaleessa esitetyt helposti ymmärrettävät osatekijät antavat bahá'í-yhteisölle maailmassa, jossa kansat ja heimot ovat asettuneet toisiaan vastaan ja yhteiskunnalliset rakenteet ovat jakaneet ja erottaneet ihmisen, mahdollisuuden säilyttää yhteenkuuluvuutensa ja eheydensä maailmanlaajuisena kokonaisuutena ja varmistaa, että bahá'íden toiminta yhdessä maassa ei vaaranna muualla asuvien elämää. Suojassa kansojen ja poliittisten puolueiden kilpailevilta pyyteiltä bahá'í-yhteisö kykenee siten kehittämään kykyään antaa oma osansa kehitykseen, joka edistää rauhaa ja ykseyttä.

Rakkaat ystävät: Me ymmärrämme, että tällä polulla kulkeminen, missä olette olleet vuosikymmeniä niin oivallisia, ei ole vailla haasteita. Se edellyttää rehellisyyttä, jota ei voi horjuttaa, suoraselkäisyyttä, jota ei voi murentaa, ajatuksen selkeyttä, jota ei voi hämärtää, isänmaanrakkautta, jota ei voi käyttää hyväksi. Nyt kun muut maanne kansalaiset ymmärtävät ahdinkonne ja teille avautuu epäilemättä mahdollisuuksia osallistua entistä enemmän yhteiskunnalliseen elämään, me rukoilemme, että saatte apua korkeuden joukoilta, kun selitätte ystävilleen ja maanne asukkaille näillä sivuilla sanoiksi puetun kehyksen, jotta yhteistyössä heidän kanssaan saatte lisää tilaisuuksia uurastaa kansanne hyväksi vaarantamatta millään tavoin ominta olemustanne Hänen seuraajinaan, joka kehotti ihmiskuntaa yli vuosisata sitten siirtymään uuteen maailmanjärjestykseen.

[allekirjoitus: Yleismaailmallinen Oikeusneuvosto]